

Les Nits de València que no han existit

Carles Decors

Ha caigut a hores d'ara l'inexistent teló de les Nits de València del mes de juliol, i he de començar aquest article fent un aclariment de responsabilitats per tal que quede clar des del principi que només puc parlar des d'una perspectiva sectorial de programació, reduïda a l'escenari de la plaça del Patriarca i a alguns actes més celebrats al claustre de la Universitat, al mercat d'Abastos i a la plaça de la Mare de Déu. Que cadascú entenga el que vulga sobre la unitat o no de criteri programàtic, el disseny d'espais i l'organització.

Estic d'acord amb una cartellera local quan assenyala que, de primer, cal crear les condicions d'infraestructura escènica necessàries perquè els espectacles es representen dignament, encara que molts han estat pensats per a adaptar-se al medi de què es tracta amb tota l'hostilitat dels elements. Però, ¿què es prefereix?, ¿que s'haja arrancat d'una vegada, amb les limitacions infraestructurals conegudes, obrint escenaris en indrets de la ciutat que eren inutilitzats, o el grau d'aprofitament era mínim, o que esperem un grapat d'anys per a comptar amb els tan desitjats auditoris i teatres grecs del llit del Túria, consolant-nos amb *Festivals de España* a Vivers?

Crec que només després d'haver encetat aquesta barreja d'espectacles, de bons i insuficients per a satisfer tots els gustos ètnics i tribals d'aquesta estimada ciutat, sí que estem en condicions de fer un inventari dels problemes infraestructurals, per tal de poder resoldre'ls en anys vinents. Perquè és molt senzill programar (només cal tenir criteris i noció de l'estètica), dins d'un teatre tancat que no té més problemes que si s'omplirà o no de públic.

A banda, si es critica la programació en general com a populista degradada, sense fer distincions entre uns espectacles i altres, entre un model caduc, que encara pel que és veu gaudeix de la màxima atenció dels mitjans de comunicació, i un model nou que vol trencar la rigidesa d'ofertes i plantejar altres possibilitats més «elitistes», ¿per quina raó se segueix recomanant al públic que assistesca a aquestes representacions populistes i massificades? ¿Per què, a excepció del jazz, que

com tots sabem disposa d'un bon arxiu documental, no ha aparegut cap recomanació sobre actuacions tan importants que han passat per la nostra ciutat en

aquestes nits, com La Fura dels Baus, al mercat d'Abastos, el dia quinze, un grup sorprenent que fa teatre urbà d'impacte, emprant residus industrials, música tecnològica i agressions sensibles; La Mie de Pain, a la plaça del Patriarca, el dia 14, un grup molt conegut a França que fa un teatre expressiu, gesticular, burlesc, en què el ritme es sovint trencat per transmutar l'escenografia o provocar el deliri, o Heura Dansa Contemporània, a la plaça del Patriarca, el 20, grup que compta amb una crítica en aquesta revista?

I podríem parlar també de moltes altres actuacions, i del poc o nul cas que la premsa local n'ha fet. Totes les ressenyes, les entrevistes, les crítiques, els comentaris, etcètera, a excepció del jazz, torne a insistir, s'han referit quasi exclusivament a la programació de Vivers; fet que palesa la més absoluta desconexió de la programació de la plaça del Patriarca i del claustre de la Universitat (¿seria per elitista o per ignorància?). La notícia d'aquestes nits de València han estat, doncs, les actuacions populistes i arxiconegudes de grups, cantautors o companyies que només fan que repetir-se any rere any. ¿On és l'audàcia peridística? I això sense referir-nos a les nombroses errades quotidianes sobre hores d'inici dels espectacles i llocs d'actuació, perquè reconeixem els propis defectes, i els canvis d'última hora que de vegades hem hagut de fer (afortunadament per a la qualitat dels espectacles).

En suma, hi ha hagut problemes importants d'infraestructura, errors d'informació publicitària, defectes pel que fa a l'elaboració de catàlegs i programes, però s'han obert noves vies urbanes d'esce-nificació que tan sols han de ser continuades i millorades els pròxims anys. El que importa és conèixer quantitativament els problemes a partir d'aquesta experiència i dotar-los de partida pressupostària.

I també hi ha hagut un intent de programació diferent a la ja habitual de sempre, que ha funcionat respecte a l'interès demostrat i a l'assistència de públic, malgrat que, en molts cassos, cap mitjà de comunicació local no se n'haja assabentat.

Jordi Vicent